

VERROULET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D' «EN PATUFET»

Fenomen atmosfèric

En els països del nord la vida del llenyataire és molt dura. Per a tallar uns quants branquillons ha de pujar a altures vertiginoses.

Un dia d'hivern molt cru—una pila de graus sota zero—va pujar al gratacels més centenari de la selva i un cop dalt veié que s'havia oblidat l'esporgadora.

Cruel dilema! O baixar sense mica de llenya

o tornar a refer la penosa ascensió. El llenyataire, però, era un viu, i tragué recurs de l'aigua que portava i del fred regnant.

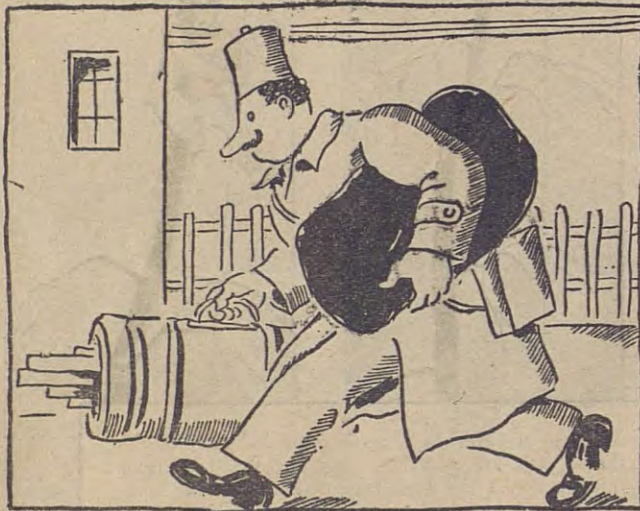
Un raig fins a l'esporgadora, es convertí instantàniament en un bastó de gel, i amunt! fins que l'eina assolí les mans del pobre però cixerit llenyataire.

L'específic d'en Pelegrí Llicorella

En Pelegrí Llicorella venia un específic per curar radicalment el mal de pedra. Era un orador enginyós i la gent se l'escoltava amb la boca oberta.

De tant anar pel món predicant les excel·lències del seu específic, fins ell mateix arribà a creure que curava radicalment el mal de pedra.

Els seus clients, però, no eren de la mateixa opinió. N'hi engegaven de malediccions!

Un dia va tornar a un poble on tenia molts agraviats, els quals abans de deixar-lo predicar se'l van treure de sobre a cops de roc.

Des d'aquell dia va quedar convençut de què el seu específic no tan sols no curava el mal de pedra, sinó que en feia venir.

Una cacera profitosa

Dibuixos d'en CORNET

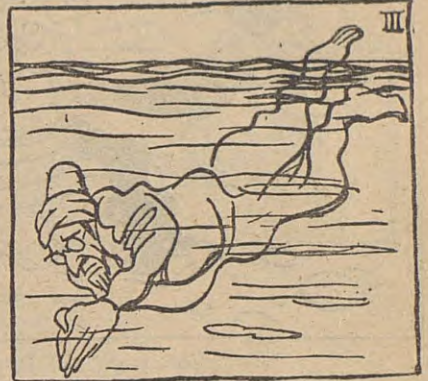
Per en GUILLEM D'OLORO

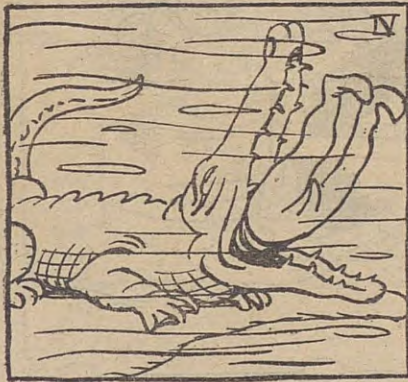
Al Caire hi havia un jueu molt ric que sempre duia tots els diners damunt.

Una vegada, passejant pel Nil en barca, una ventada tombà l'embarcació.

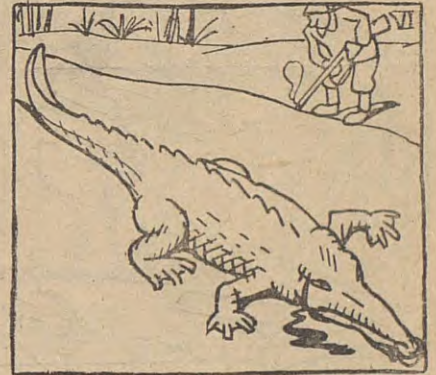
Tothom es salvà nedant, però el jueu, afeixugat pel pes de l'or, anà al fons.

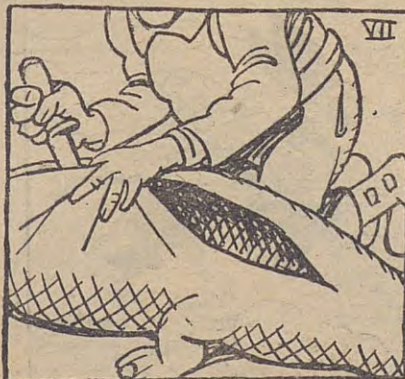
On l'esperava un magnífic cocodril que amb gran carpanta se'l crosquí.

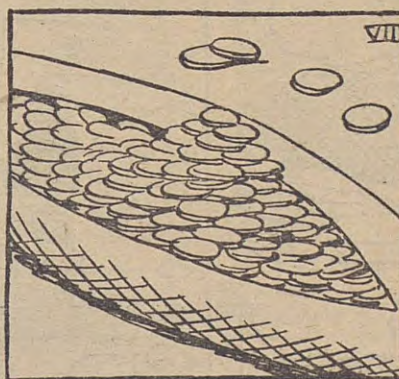
Poc després, passava per allà un caçador que en sentir els plors del cocodril...

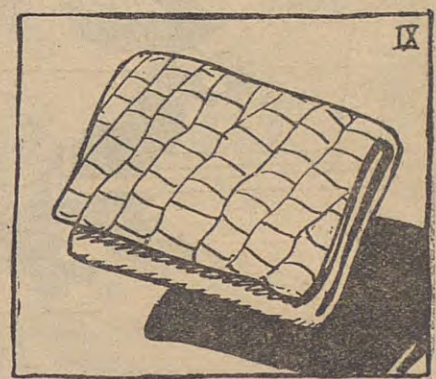
es posà a l'aguait, el veié i li tirà dos trets al cap que deixaren mort el ferro rèptil.

En obrir-li el ventre, del jueu ja no en quedava rastre.

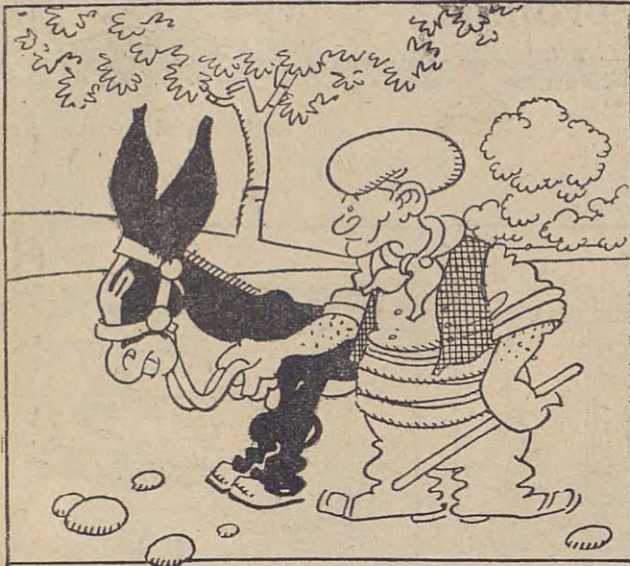

Només hi havia monedes d'or, en gran abundància...

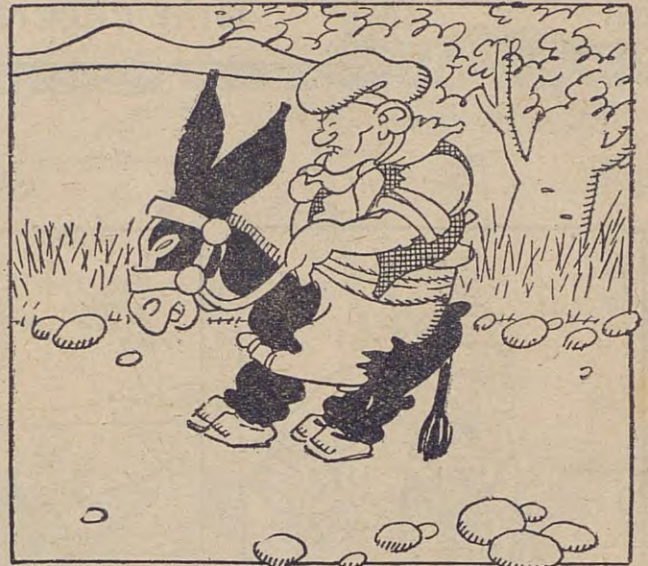

D'aquí en vingué la moda de fer moneders de pell de cocodril.

Una invenció oportuna

En Tòfol, pagès del Bruc, està cansat del seu ruc,

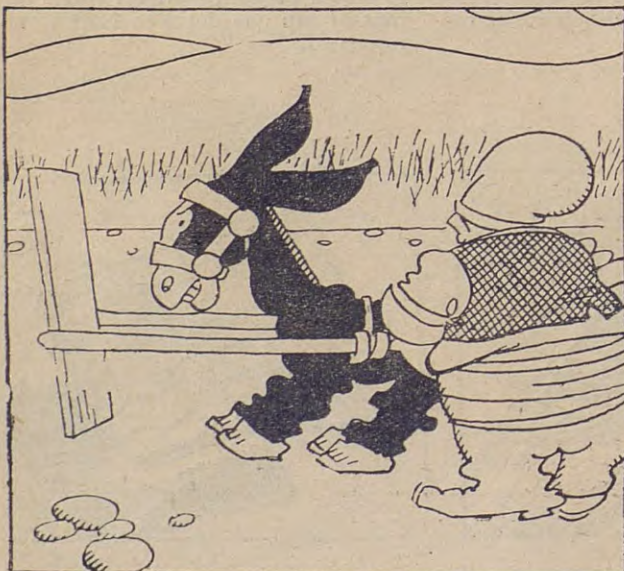
perquè la bèstia intractable només vol anar a l'estable.

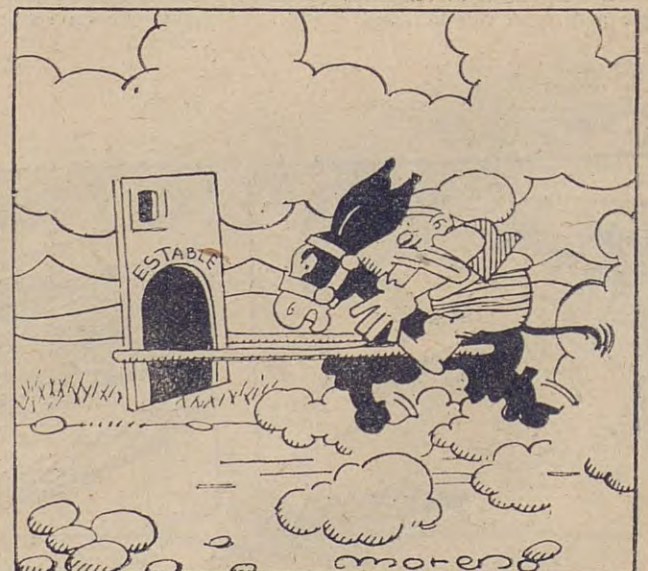
Una idea li han donat quatre taulons que ha trobat.

Pensa el ruc amb certa por: —¿Què en deurà sortir d'això?

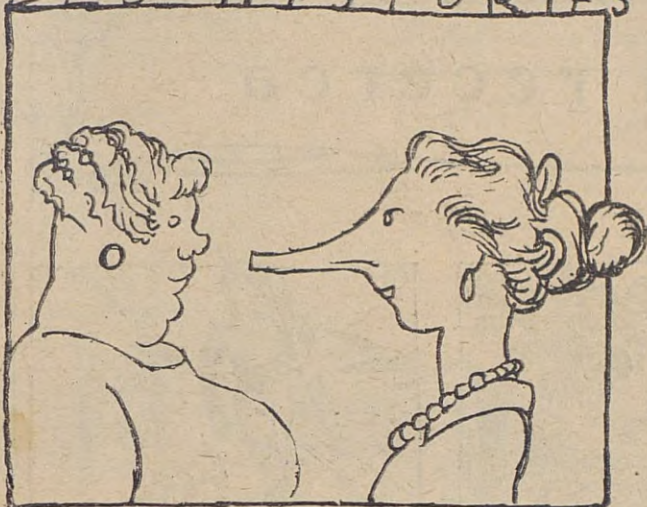

Ja s'acaba l'aparell; sols falta un cop de pinzell.

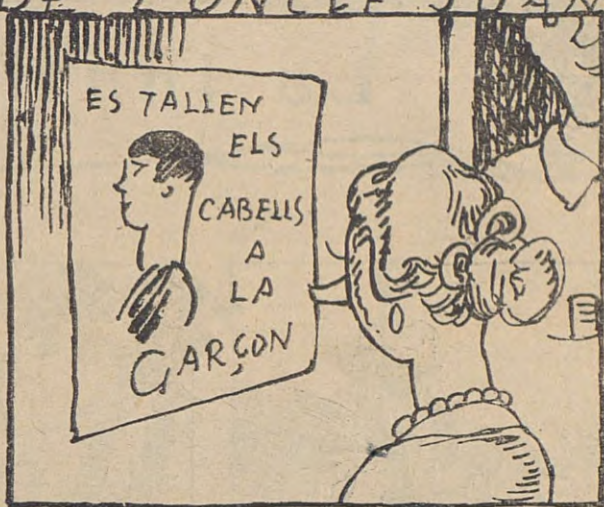

I així sempre corre l'ase cregut de què se'n va a casa.

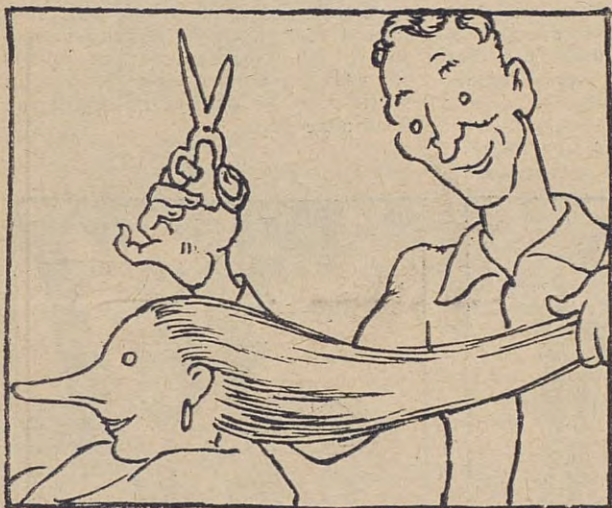
LES HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

La senyoreta Gatell
tenia molt de cabell.
Pró també, pobra xicoteta!
tenia una gran tarota.

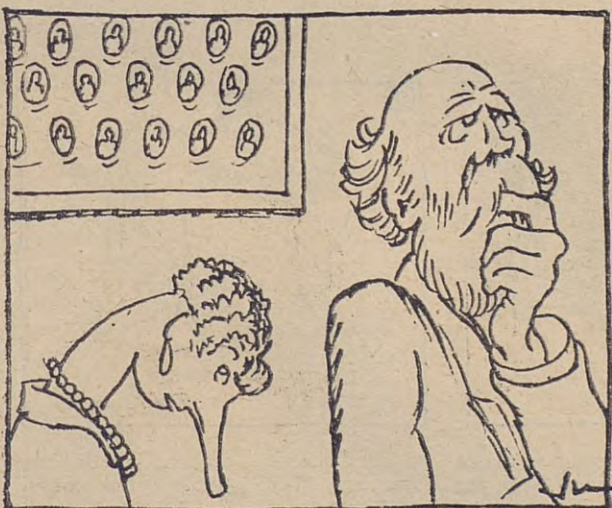
La seva illusió
era anar a la garçó,
i un cartell l'embadalia
de qualsevol barberia.

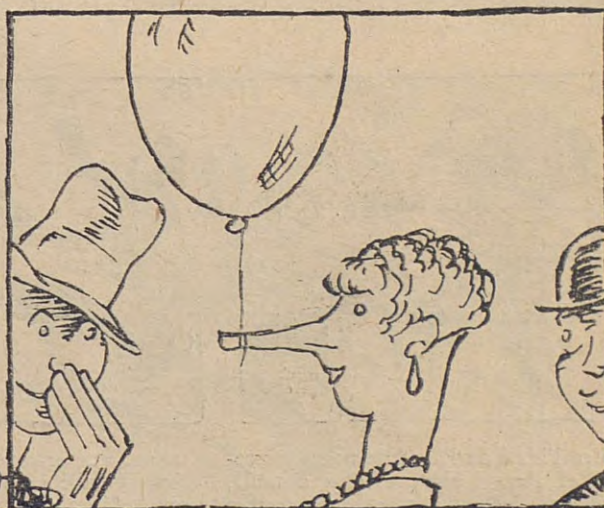
A l'últim, un dematí
la noia es va decidir:
La senyoreta Gatell
es va fer tallà el cabell!

Ser feliç, aquí a la terra
no es pot; qui s'ho pensi s'erra!
El nas, sense la tannara
li feia baixar la cara!

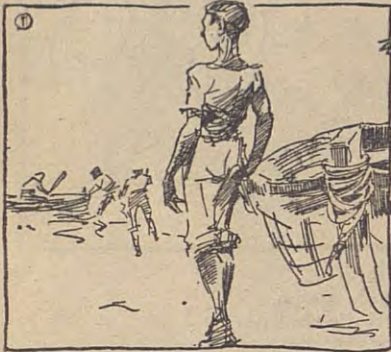

No resistint tal dolor
cercà l'ajut d'un doctor.
Aquest, encara que gat vell,
davant d'un cas com aquell
hagué de forçà el cervell.

I digué: —¿Saps què faràs
per tal d'evità el ludibri
i restablir l'equilibri?
Lligar-te un globus de gas
al nas.

La inútil recerca

Una vegada hi havia un mariner que cansat de navegar i tip dels perills de la mar, resolgué establir-se en terra ferma i casar-se.

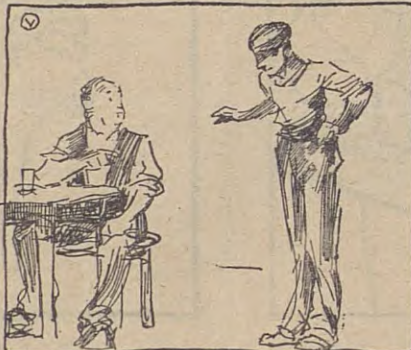
I volgué cercar un poble des d'on no es veiés la mar i una noia que no sabés res de les coses marítimes. Per lograr-ho es carregà un rem a l'esquena i se n'anà terra endins.

A cada poble que travessava, plantava el rem al mig de la plaça i esperava... No trigava algú a preguntar-li: «¿Per què dueu aquest rem?» En sentir això, se n'anava de seguit cap a un altre poble.

Un dia arribà a un poblet d'alta muntanya i deixà, com de costum el rem al mig de la plaça. Ningú no li preguntà res.

Tot engrescat, decidí quedar-se a aquell poble. Justament l'hostaler tenia una filla molt bonica i molt amable de la qual s'agradà

i previ el necessari festeig decidiren casar-se. Les noces foren molt lluides, perquè tant ell com la núvia tenien força diners.

Era l'hora de l'àpat de noces i asseguts el nuvi i els convidats a taula, esperaven la núvia que havia anat a arreglar-se una mica. Quan arribà...

notant que el seu marit ocupava massa lloc al banc i no li deixava espai per seure, li va dir: «Tira't cap a babord, Joanet, que no puc seure.»

«A babord!» exclamà el dissortat mariner. «Però, ¿tu saps què vol dir això?»

«Naturalment» respongué la noia. «Si vaig néixer a bord d'un bergantí!» —«Doncs, ¿per què no m'ho deies?» —«No m'ho havies preguntat mai!»

Becquer

Per salvar l'amic

EN Mallarga era un lladre molt fi, però no sempre feia de lladre; també a vegades s'encomanava a Sant Dimas i feia alguna bona obra.

Per exemple; l'altre dia va trobar un antic amic d'escola que no l'havia vist feia deu anys, tot trist i amoïnàt.

—I doncs, ¿què et passa, Peret?—

DE COL.LABORACIO

—¿Tampoc has caçat res?

—No, noi; encara no senten el so-
roll, ja marxen.

li va preguntar en Mallarga afectuosament.

—Que em trobo en un compromís molt gros. No sé com en sortiré.

—Vejam, fes-me'n cinc cèntims.

—Mira, l'altre dia un individu que no conec em va escriure demanant-me una entrevista en el banc on treballa. Com que el dia per al qual me la demanava era festa, li ho vaig escriure així mateix, en una postal feta a mà que deia textualment: «Molt senyor meu: Demà passat les oficines del Banc seran closes tot el dia i només hi haurà el vigilant. Seu afm., Peret N. N.» I ves quina desgràcia! aquell dia precisament, mentre el Banc era tancat van entrar lladres, van lligar el vigilant i van robar una quantitat molt grossa. Doncs ara, se m'ha presentat un individu que diu que és detectiu particular i que ha obtingut la postal en què jo (diu ell) donava instruccions als lladres, dient-los que tal dia el Banc fóra clos i que només hi hauria un vigilant! ¿Comprends ara el què em passa? Aquest home m'acusa de complicitat en el robatori!

—Però ¿t'ha denunciat?

—No, això és el curiós del cas. M'ha dit que comprenia que jo havia obrat amb certa inconsciència i que no tindria inconvenient en tornar-me la postal i callar-ho tot si li entregava l'import del robatori per restituir-lo al Banc.

—El grandíssim! Ell el que vol és quedar-se'l aquest import! ¿Que no ho comprends que és un dels lladres i que el que vol és treure doble profit de l'aventura?

—Ja m'ho he pensat així, però què vols que faci. Avui mateix m'ha escrit una lletra comminant-me que si no li

donava els deu mil duros (aquesta és la quantitat robada) em denunciaria als directors del Banc.

—Això prova més que no és detectiu. Un detectiu et denunciaria als tribunals i no als amos. El que vol, ja es veu, és que si no pagues te la carreguis, però sense intervenir-hi ell per res. Però ja ho arreglaré jo. ¿Saps on viu?

—Sí, en una dispesa dels barris baixos. Aquí tens l'adreça.

—Deixa-ho per mi, doncs.

En Replega feia dies que no treballava i li vingué molt de gust la tasca que li proposà en Mallarga. Es tractava de combinar un cop d'efecte... Una disfressa de guàrdia urbà no era difícil d'obtenir i una bengala de fum tampoc. En un magatzem d'objectes de teatre ho trobaren molt fàcilment.

I mentre en Replega disfressat d'urbà i amb la bengala preparada s'amagava a la fosca escaleta, en Mallarga, ostentant unes barbes que el desfiguraven, trucà i entrà a la dispesa on vivia el suposat detectiu.

Aquest el rebé amb certa reserva.

Començaren a parlar del temps que feia i mentrestant en Mallarga anava mirant per tots els recons de l'habitació a veure on devia ésser guardada la postal del seu amic Peret. El *detectiu* cada vegada més desconfiat anava a dir-li que expliqués d'un cop el què volia quan per la finestra que donava al celobert entrà una gran fumera i es sentiren crits de «foc! foc!»

El *detectiu* s'aixecà esverat i correugué cap a un rellotge de caixa que hi havia en un recó de la cambra. Però es detingué de sobte i girant-se cap a en Mallarga li digué:

—Surti de pressa, home, no sent que es cala foc!

Quasi immediatament entrà en Replega vestit d'urbà i amb gest d'heroi es disposà a salvar el *detectiu*. L'en-

grapà pel braç i l'empenyé cap a fora cridant:

—*Salvese de pressa que hay explosius a la casa!*

I mentrestant, en Mallarga, que ja havia vist el què volia, obrí el rellotge i a dintre hi trobà no sols la ditxosa postal d'en Peret sinó també els deu mil duros en bitllets que havien desaparegut del Banc.

Després cuità a sortir i es trobà a la cantonada amb en Replega, que ja s'havia descixit del *detectiu*. Traient-se ell les barbes i l'altre el trajo d'urbà en la fosca d'una escaleta, quedaren tan transformats que sense ésser reconeguts es pogueren unir al cor de recriminacions que llençaven els veïns contra el bromista de mal gust que havia simulat un incendi.

—La postal per en Peret, perquè estigui tranquil—digué en Mallarga al seu company quan estigueren lluny del bullici—i dels deu mil duros, la meitat per tu i la meitat per mi. Si sempre fóssim honorats, on aniríem a parar!

NOCTURN

Dormia donya Melindros en el llit matrimonial quan un sorollet de rata amb ensurt la despertà i cridant esgarriada digué al marit, que roncant de res no es donava compte:

—Cuita, Pepet, t'has d'alçar, que a la cambra hi ha una rata. Ai, ai! quina por que em fa!

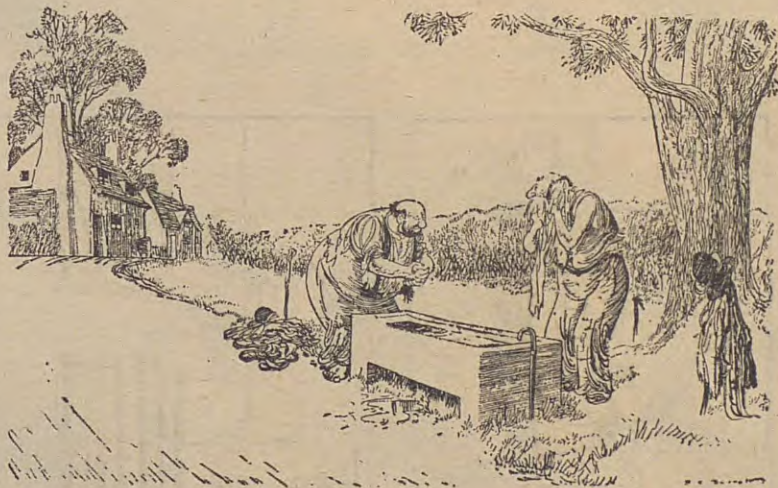
El seu marit es refrega els ulls, fa un potent badall i amb enuig diu a sa dona:

—¿Per això em vols fer llevar?

Per una rata, diastre!

¿Que et penses que sóc un gat?

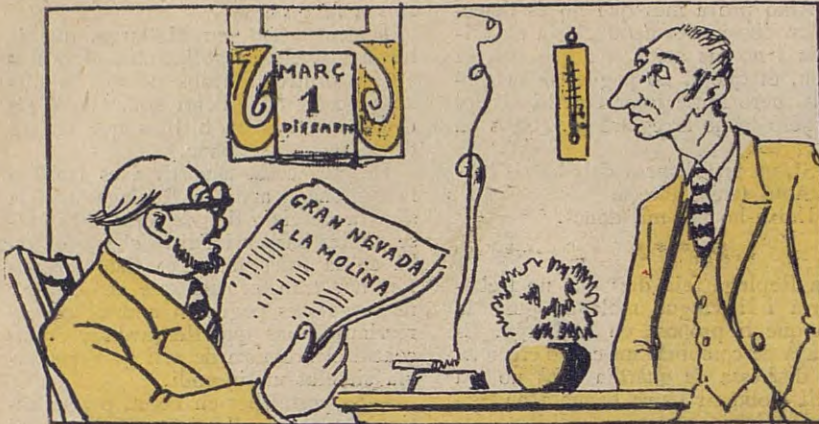
P. E. P

Rodamón primer:—Gràcies a Déu que ha arribat l'istiu i ens podem rentar!
(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

La calefacció central
arriba amb retards fatal.

En el diari han trobat
que el Pirineu és nevât.

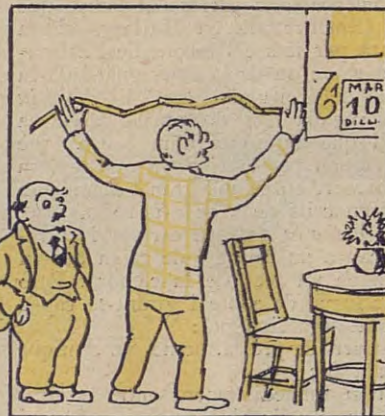
—Si que noto que fa fred!
—Aquí dalt passa un aïret...!

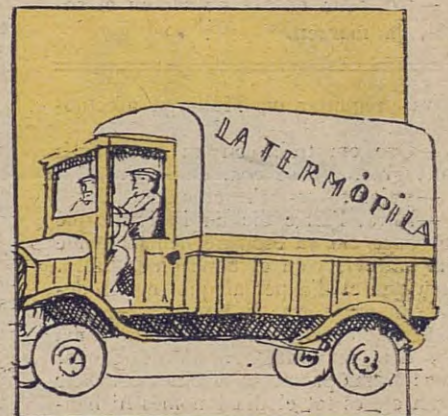
—Ja he trobat la solució:
Instal·lar calefacció.

Uns senyors molt importants
els fan pressupost i plans.

Ve després un enginyer
que pren les mides ben bé.

Un enorme camió
conduïx la instal·lació.

Tres fadrins i un aprenent
hi treballen de valent.

Un cop l'han ben vernissada
la instal·lació està acabada.

Però s'adonen llavors
que ja vénen les calor.